

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie tej skargi ze skargą o stwierdzenie nieważności odmowy przyjęcia zmienionego krajowego planu rozdzielania zawartej w piśmie Komisji z dnia 1 lutego 2005 r., przedłożonego przez Zjednoczone Królestwo, na podstawie art. 230 WE, w dniu 11 kwietnia 2005 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 1081 final z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie zgłoszonej zmiany do krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Zjednoczone Królestwo na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 30 kwietnia 2004 r. Zjednoczone Królestwo notyfikowało Komisji tymczasowy krajowy plan rozdzielania na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE⁽¹⁾.

W dniu 7 lipca 2004 r. Komisja wydała decyzję C(2004)2515/4 final dotyczącą krajowego planu rozdzielania Zjednoczonego Królestwa określoną w art. 9 ust. 3 tej dyrektywy.

W następstwie zakończenia działań określonych w tymczasowym krajowym planie rozdzielania Zjednoczone Królestwo poinformowało Komisję w dniu 10 listopada 2004 r., że chciałoby dokonać zmiany w tymczasowym krajowym planie rozdzielania celem uwzględnienia wyników tych działań.

Zaskarżoną decyzją Komisja uznała, że proponowana zmiana w krajowym planie rozdzielania notyfikowana przez Zjednoczone Królestwo Komisji w dniu 10 listopada 2004 r. i uaktualniona w dniu 18 lutego 2005 r. zakładająca wzrost rozdziału przydziałów emisji o 19.8 Mt CO₂eq jest niedopuszczalna.

Zjednoczone Królestwo podnosi, że uznanie zmiany za niedopuszczalną narusza prawo i że powinna zostać stwierdzona jego nieważność.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza prawo z następujących względów:

- biorąc pod uwagę wyraźne sformułowania krajowego planu rozdzielania, Komisja nie była upoważniona do traktowania w zaskarżonej decyzji tymczasowego planu rozdzielania Zjednoczonego Królestwa jako ostatecznego;

— Komisja była zobowiązana rozważyć poprawki do krajowego planu rozdzielania, zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo, bezzwłocznie celem umożliwienia Zjednoczonemu Królestwu wywiązania się ze swoich zobowiązań określonych w tej dyrektywie;

— decyzja Komisji C(2004)2515/4 final nie może uniemożliwić ani ograniczać uwzględnienia opinii społeczeństwa, czego wymaga pkt 9 Załącznika III i art. 11 ust. 1 dyrektywy, a Państwo Członkowskie musi mieć możliwość proponowania wszelkich koniecznych zmian wynikających z konsultacji społecznych;

— artykuł 3 decyzji Komisji C(2004)2515/4 final pozwala Zjednoczonemu Królestwu na notyfikowanie Komisji wszelkich zmian, również zmian wynikających z wzrostu ilości rozdzielonych przydziałów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2005 r. przez Stradeblu s.r.l. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-179/05)

(2005/C 155/59)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 6 maja 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Stradeblu s.r.l. z siedzibą w Cagliari (Włochy), reprezentowanej przez adwokata A. M. Rossiego, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa wypłaconej przez Włochy przedsiębiorstwom żegludowym Adriatica, Siremar, Saremar oraz Toremar (Gruppo Tirrenia) (2005/163/WE), a w szczególności jej art. 1, w którym stwierdzono, że „z zastrzeżeniem postanowień ust. 2 pomoc wypłacona przez Włochy na rzecz Adriatica od dnia 1 stycznia 1992 r., stanowiąca odszkodowanie z tytułu świadczenia usług publicznych, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu”.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a w szczególności jej art.1 w zakresie, w jakim zezwala ona na / zatwierdza ona /pomoc wypłaconą na rzecz (wówczas) Adriaticy (obecnie Tirrenia di Navigazione S.p.A.) w odniesieniu do połączenia Genua (Voltri)/ Palermo (Termini Imprese);
2. nakazanie zwrotu bezprawnie otrzymanej przez Adriaticę (a począwszy od dnia 26 lipca 2004 r. — przez Tirrenia Navigazione) pomocy z tytułu świadczenia usługi przewozowej na trasie Genua (Voltri)/ Palermo (Termini Imprese);
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa wypłaconej przez Włochy przedsiębiorstwom żeglugowym Adriatica, Siremar, Saremar oraz Toremar (Gruppa Tirrenia) ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 1, w którym stwierdzono, że „z zastrzeżeniem postanowień ust. 2 pomoc wypłacona przez Włochy na rzecz Adriatica od dnia 1 stycznia 1992 r., stanowiąca odszkodowanie z tytułu świadczenia usług publicznych, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu”.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi zarzut braku logiki zaskarżonej decyzji i decyzji 2001/851/WE z dnia 21 czerwca 2001 r. w sprawie pomocy udzielonej przez Włochy na rzecz Tirrenia Navigazione S.p.A. W tej decyzji pozwana przyjęła do wiadomości przyjęte przez włoskie władze zobowiązanie do zawieszenia przez okres następných pięciu lat usług oferowanych przez Tirrenia na trasie Genua (Voltri)/ Palermo (Termini Imprese), co oznacza, że ta trasa nie będzie już uwzględniana przy kalkulacji odszkodowania z tytułu świadczonych usług publicznych. W tej samej decyzji stwierdzono ponadto, że usługi oferowane na ww. trasie przez podmiot prywatny spełniają wymogi przewidziane dla usługi publicznej w umowach zawartych z państwem (włoskim), tak pod względem zdolności przewozowej, jak i częstotliwości połączeń.

W zaskarżonej decyzji Komisja natomiast:

- nie przyjęła wobec władz włoskich żadnych środków, choć nie dotrzymały one oficjalnie przyjętych wobec pozwanej zobowiązań do zawieszenia usług na tej trasie;
- stwierdziła, że ta sama trasa Voltri/ Termini Imprese, obsługiwana stale przez Adriaticę w warunkach konkurencji

innych podmiotów prywatnych, może być subwencjonowana ze względu na to, iż „oferty tych przedsiębiorstw nie można uznać za porównywalną z usługami oferowanymi przez Adriaticę pod względem regularności, częstotliwości przewozów oraz rodzaju eksploatowanych statków, w kontekście wymogów określonych przez władze włoskie w umowach o świadczenie usług publicznych” (motyw 103 decyzji).

Skarżąca podnosi wreszcie zarzut braku lub sprzeczności uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a także naruszenia rozporządzenia nr 3577/92 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa wypłaconej przez Włochy przedsiębiorstwom żeglugowym Adriatica, Siremar, Saremar oraz Toremar (Gruppa Tirrenia) [notyfikowana jako dokument K (2004) 470](2005/163/WE) (Dz.Ú. L 53 z 26.2.05, str. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (Dz.Ú. L 364 z 12.12.1992, str. 7).

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2005 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-185/05)

(2005/C 155/60)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 3 maja 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Włoskiej, reprezentowanej przez Maurizio Fiorillego, Avvocato dello Stato, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji DG ADMIN — System językowy — publikacja art. 29 ust. 2 — miejsca EUR — 25, przyjętej w ramach 1678. zebrań administracyjnego i dotyczącego bilansu z dnia 10 listopada 2004 r.;